

РЕШЕНИЕ

№ 3150

гр. София, 12.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в публично заседание на 28.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова и при участието на прокурора ПАВЛОВ, като разгледа дело номер **8219** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от ЗУБ вр. с чл. 145 – 178 от АПК.

Образувано е по жалба на Х. Д. М., гражданин на И., срещу решение № 499/13.09.2011г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което на основание чл. 75, ал. 1, т.2 и 4 от ЗУБ му е отказал да му предостави статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата са въведени оплаквания, че решението е издадено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон – чл.8 и чл.9 от ЗУБ.Изложените съображения за отказ били незаконосъобразни, защото административният орган при постановяване на решението бил игнорирал факта, че причините да напусне страната са свързани с наличието на заплаха за живота му, сигурността и свободата. Поддържа се, че при издаване на решението административният орган неправилно тълкува и прилага нормата на чл. 9 от ЗУБ и възприетото задължително тълкуване на чл. 15 буква „в” от Директива 2004/83/ЕО. Изтъква, че цитираната разпоредба от общностното право касае не насилие, насочено спрямо личността на търсещия закрила, а заплаха на личността поради ситуация на безогледно насилие, което означава, че липсва личен елемент или степен на персонализация, съобразно които да се преценява заплахата и необходимостта от закрила. Позовава се и на Решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности по дело № С-465/ 07 г., в чиито мотиви съдът изрично е приел, че молителят за субсидиарна закрила /хуманитарен статут/ не е необходимо да доказва, че е индивидуално застрашен в страната си на произход по причини и фактори, произтичащи от личните му обстоятелства. Сочи практика на ВАС в този смисъл.

Цитираната в решението информация като изготвена от самия орган не била обективна, позовава се на нестабилното положение в И.. Жалбоподателят в лично изявление отбелязва, че където и да напуснал след заплахата продължавал да е заплашен и затова напуснал страната. Иска отмяна на решението и връщане на административния орган с указание за предоставяне на бежански или хуманитарен статут.

Ответникът - Председателят на ДАБ при МС не изразява становище.

Представителят на СГП намира жалбата за основателна, счита че на жалбоподателя следва да бъде предоставен хуманитарен статут, ответникът не бил взел предвид интервюто на жалбоподателя.

Административен съд София град приема от фактическа и правна страна следното като обсъжда становищата на страните и събраните доказателства:

От фактическа страна се установява следното: Началото на административното производство е поставено с регистриране на кандидата с молба от 30.03.2011г. рег. № УП 4863 по описа на ДАБ. Желанието за предоставяне на статут е потвърдено пред длъжностно лице при ДАБ на 30.03.2011г., когато е съставен регистрационен лист. Същият ден Х. Д. М. е запознат чрез писмени указания на арабски език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията му, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Обстоятелството, че той подава първата си молба за закрила е констатирано при проверката в системата Е.. Съгласно деклариранияте и отразени в регистрационен лист данни, жалбоподателят е иракски гражданин, арабин по етническа принадлежност, [дата на раждане] в [населено място], по религия шиит, с основно образование, професия треньор по културизъм, говорещ арабски, неженен, без деца. На 30.03.2011г. на чужденеца е връчена покана за интервю за установяване на националността и маршрута на пътуването му, което е проведено на 31.03.2011г. Х. Д. М. потвърждава самоличността си съгласно регистрационния лист, а последното му живеене пред да дойде в Б. било от 2008г. в Б.,[жк]. Описва напускането си на И. през декември 2010г., легално, с виза заминал с автобус за Т., И., същия ден заминал за О. и същия ден влязъл нелегално пеша в Б.. Сочи, че иска да остане в Б..

С решение № 2565/04.04.2011г. на решаващ орган при ДАБ, връчено на Х. Д. М. на 06.04.2011г., е образувано производство за предоставяне на статут в Р. Б. на Х. Д. М.. На 18.04.2011г. длъжностно лице от ДАБ, с участието на преводач от арабски език, е провел интервю с чужденеца, в което излага, че не е бил арестуван в И., не е осъждан, не бил член на политическа партия или групировка. Не е служил в армията, не е влизал във взаимоотношения с полицията в И.. Напуснал И., защото му били отправяни заплахи, свързани с работата на брат му за американците. Брат му бил журналист и работел за различни агенции. На 02.12.2010г. получил заплахата от „Ал К.“. В къщата им било подхвърлено писмо с печат от Ал К., в което пишело, че тъй като брат му работи за американците, ако не успеят да го убият (брат му) ще убият него. Същият този ден напуснал И.. Преди това на 05.09.2010г. описва устна закана и към него от цивилен дошъл в дома му отново заради това, че брат му работи за американците. Така обобщава двете заплахи срещу него. В момента брат му бил в Б., работи и живее в „зелената зона“, родителите му също са в Б., не били заплашени. Посочва и че спортувал в клуб, през 2007г. спечелил републиканско първенство за юноши, през 2008г. – за юноши.

Интервю с оспорващия е проведено и на 10.05.2011г., в рамките на което той е изложил по-подробен разказ за живота си в И. и семейството от което произхожда.. На въпрос за

причините, поради които напуснал страната си и нежеланието за връщане отново описва устната заплаха от 05.09.2010г. като уточнява, че не обърнали внимание на тази заплаха и не уведомили полицията, защото смятали, че е някой, който им завижда. За полученото на 02.12.2010г. заплашително писмо от Ал К. посочва, че баща му го намерил под вратата на дома им, пишело че той и брат му ще бъдат убити, брат му го посъветвал да напусне И., а родителите да се преместят на друг адрес. Същият ден заминал от И.. Имал виза, защото през май 2010г. трябвало да участва в състезание по културизъм в Т., отменено. Сочил, че не би могъл да живее в друг град в И., защото от Ал К. го познават, знаели името му и щели да го намерят и убият. Брат му не можело да бъде убит в Зелената зона на Б., но той не можело да отиде да живее при него там. На въпроса уведомил ли е полицията за заплашителното писмо, посочва, че не я е уведомил, защото полицията имала също страх от Ал К.. Конкретното му искане към Р. Б. е за закрила, сигурност и да продължи кариерата си като спортист в Б..

Към административната преписка са приложени три справки на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” за състоянието на сигурността в И. за състоянието на сигурността в централен И. и Европейската практика при разглеждане на молби за закрила на иракски граждани от 30.03.2011г. (л.10), от 22.08.2011г. (л.17) и от 10.03.2011г. за състоянието на сигурността в [населено място] (л.27). В справката за ситуацията в И. от 30.03.2011г. са цитирани оценките за състоянието на сигурността в Централен И. на различни организации и държави. Според някои от тях: – Международен комитет на Червения кръст: - 2010г. е белязана с нестабилност, комбинирана с изблици на спорадично насилие, хиляди граждани са изложени на риск от непредвидими самоубийствени атентати и други форми на въоръжено насилие, Мисията на ООН за подпомагане на И. - продължават нападенията над религиозни и етнически групи, жителите на Б. могат да бъдат обект на нападение по причини на професионалното им положение, религия или етнически произход, Б. счита, че в петте централни провинции на И. липсва ред и законност, населението е поставено в позицията на потенциална жертва, положението не е стабилно. Според редица други източници обаче ситуацията в И. като цяло се подобрява: „Инцидентите, свързани със сигурността остават на най-ниско ниво от последните 5 години, като напредъкът в подобреното на сигурността остава стабилен“ – Доклад на Министерството на отбраната на САЩ. Инцидентите през 2010г. са намалели с 45% спрямо 2008г., а спрямо 2009г. 14% Според цитирани в справката статистически данни на ВКБООН през 2010г. са се завърнали доброволно 59510 иракски граждани, от които 8680 бежанци. Според Шведския миграционен борд като цяло държавата И. е в състояние да осигури закрила на гражданите си. Според Съда по миграция в С. ситуацията в И. се е подобрила значително, налице е намаление на сектантското насилие, религиозните милиции са ограничили действията си, няма индикации, че иракската власт не желае или че ѝ липсват възможности да предостави закрила на конкретни лица, които се опасяват от преследване на религиозни милиции“. Напредъкът се отчита и от А. и Германия, донякъде и от Обединеното К.. Цитирани са съдебни решения - на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) от 2009г., според което въпреки несигурността, положението „не е толкова сериозно, че само по себе си да е нарушение на чл.3 от Европейската конвенция за правата на човека“, и на Висшия трибунал (Камара по миграция и убежище) на Обединеното К. от 2010г., според което не са „налице фактически основания, които да предполагат, че всяко гражданско лице, което се завърне в И. би било изложено на риск от тежки посегателства единствено и

само поради неговото присъствие в И.“, „възможно е да се обмисли вътрешно преселване“, „за обикновения гражданин няма реален риск от преследване по смисъла на конвенцията“, насилието наистина е „неприемливо високо, но преобладаващата част от насилието е насочена срещу лица със специфични характеристики“. В справката от 22.08.2011г. се отчитат различни атентати в това число и припознати за АЛ К. и опасността от терористични актове особено в Б., несигурното положение там, но и се отчита например информация от министерството на вътрешните работи на И. за разбита мрежа на групировката в Б. през юни 2011г. В справката от 10.03.2011г. се цитира Европейска практика при разглеждане на молби за закрила на иракски граждани, изводите в която са, че въпреки несигурността, положението „не е толкова сериозно, че само по себе си да е нарушение на чл.3 от Европейската конвенция за правата на човека“, както и решение на Висшия трибунал (Камара по миграция и убежище) на Обединеното К. от 2010г., според което не са „налице фактически основания, които да предполагат, че всяко гражданско лице, което се завърне в И. би било изложено на риск от тежки посегателства единствено и само поради неговото присъствие в И.“, „възможно е да се обмисли вътрешно преселване“, „за обикновения гражданин няма реален риск от преследване по смисъла на конвенцията“, насилието наистина е „неприемливо високо, но преобладаващата част от насилието е насочена срещу лица със специфични характеристики“.

След изясняване на бежанската история и на основание приложените по делото справки за ситуацията в И. и Б., интервюиращият орган е изготвил становище до председателя на ДАБ рег. № УП 4863/27.05.2011г., в което мотивирано предлага бъде отказано предоставянето на закрила, тъй като не е установено наличието на предпоставките по чл. 8 и 9 от ЗУБ.

С обжалваното решение на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ председателят на ДАБ при МС е отказал предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут по реда на ЗУБ на жалбоподателя. Мотивирал се е, че не са налице материално-правните предпоставки за уважаване на молбата му за предоставяне на закрила, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Органът след като прави анализ на бежанската история на кандидата, изложена при трите интервюта я намира, че не може да обоснове извод от риск от преследване или тежки посегателства спрямо молителя по смисъла на ЗУБ. По отношение искането за хуманитарен статут в решението е обсъдена информацията в приложената справка за подобряване състоянието на сигурността в И. и е прието, че нивото на насилие в И. не е такова, което съотнесено към личните причини на молителя да обуслови предпоставките за хуманитарен статут. Изводът, касаещ приложението на чл.9, т. 3 от ЗУБ – реална опасност от тежки посегателства като тежки и лични заплахи срещу живота или личността на търсещия закрила като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, е за липса на реален риск от тежки посегателства по чл.9, ал.1 от ЗУБ. Отбелязано е и, че не се установяват и предпоставките за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл. 9, ал.6 от ЗУБ, тъй като чужденецът не е заявил член на семейството му да има предоставен статут по чл.9, ал.8 от ЗУБ. Посочените лични мотиви на желанието му да живее в страната са оценени от органа не като хуманитарни с оглед предоставянето на статут

по чл.9, ал.8 от ЗУБ.

Решение № 499/13.09.2011 г. на председателя на ДАБ е съобщено на Х. Д. М. с участието на преводач на 15.09.2011г. Жалбата, по която е образувано делото, е депозирана в администрацията на ответника на 19.09.2011г.

Жалбоподателят представя в съдебното производство Меморандум на ВКБОН от 24.04.2009г. и бележки за продължаващата приложимост на насоките и приложение към тях от юли 2010г.

При установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ – председателя на ДАБ – МС, който е с правомощията орган да взема решение относно молбите за предоставяне на статут в общото производство по ЗУБ - чл. 75, ал. 1.

При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорвания е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила в РБ, проведени са интервюта с кандидата на разбираем от него език (арабски език). В съответствие с изискването на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е взето становище на ДАНС по подадената от чужденеца молба за закрила, в което е изразено становище, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в РБългария на молителя, в случай че отговаря на условията по ЗУБ.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено в съответствие с материалния закон и целта му. Съображенията са следните:

Р. Б. предоставя статут на бежанец на чужденец, който изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея - чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Според чл. 8, ал. 4 и 5 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. При това не е достатъчно подобен вид преследване да е характерно за дадената страна поначало, преследването трябва да е било насочено конкретно спрямо търсещото закрила лице. Затова и твърденията на всяко търсещо закрила лице следва да се ценят конкретно и строго индивидуално. В този смисъл са изложени подробни съображения на интернет - страницата на ВКБОН (www.unhcr.org), отнасящи се именно за търсещи закрила лица от И., също в приложените насоки на Организацията по делото.

В конкретния случай оспорващият изрично посочва пред съответното длъжностно лице в ДАБ, че не е бил преследван от страна на официалните власти в родината му, нито е оказван контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Опасенията, изложени от

кандидата са свързани с история за устно и с писмо отправена заплаха с ултиматум относно работата на брат му и се твърди, че изхождат от определена терористична групировка. Същевременно изнесените данни са, че брат му продължава да работи и живее в Б. (от 2003г. работи за съответни агенции, последно за иракски сателитен канал), също и семейството му. Жалбоподателят описва, че е спортувал, участвал и побеждавал в състезания през 2007г.-2008г. и няма данни да е бил обезпокояван през този период (особено напрегнат период в И. в сравнение с който през 2009г.-2010г., когато се отбелязва известно подобрене в сигурността и намаляване на инцидентите) до края на 2010г. И в двата случая на визирани заплахи семейството на жалбоподателя не се е обърнало към полицията за съдействие. При детайлите на разказаната от кандидата история, наведените от него причини да напусне страната си на произход не могат да се определят като реална заплаха за него за правата му, като преследване по смисъла на чл.8, ал.4 и 5 от ЗУБ и не попадат под квалификацията „нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост”, че да обосноват предоставяне на статут на бежанец. Това мотивира съда да приеме за законосъобразен извода на органа за неоснователност на искането на иракския гражданин за предоставяне на бежански статут. Следва да се отбележи и че известните противоречия в бежанската история (например дата и начина на получаване на заплашителното писмо, липса на оригинал, определянето на жалбоподателя като журналист, при все че се занимава със спорт и т.н, подробно анализирани в решението и становището на интервюиращия орган преди него) и добавянето на нови факти в различните производства по разглеждане на молбата му за закрила разколебават достоверността на разказаната история и това, че същата отразява реално отправена заплаха за живота и сигурността на жалбоподателя. Например за първи път в жалбата до съда се споменава за последваща писмото заплаха по телефона и преместване при леля му. В жалбата се споменава и като аргумент за несигурността в И. „самият факт, че брат ми загина”, което не кореспондира с конкретната бежанска история, в която се сочи, че братът на жалбоподателя продължава да работи като журналист в „зелената зона” на [населено място] и именно този факт е в основата на наведените заплахи и притеснения във връзка с връщането му в И.. Обосновани са изводите на ответника на база пресъздадената заплаха, че същата има ултимативен характер и с преместването от дома ултиматумът е изпълнен и оттам на отсъствие на причина за молителя да напусне държавата си, която да представлява предпоставка за предоставяне статут на бежанец. Данните по делото сочат на липса на основателни опасения за сигурността и правата на жалбоподателя от категорията на изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. А както правилно е отбелязал органа спрямо молителя не е имало посегателства, които да се определят като действия на преследване по чл.8, ал.5 от ЗУБ и не може да се приеме сериозна вероятност за такива действия в бъдеще. По отношение на извода за липсата на предпоставки за предоставяне на

хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 от ЗУБ съдът намира, че и в тази част решението е законосъобразно. Споделя изцяло доводите на административния орган, че изложената фактическа обстановка не изпълва някоя от хипотезите на чл.9, ал.1 (молителят в държавата на произход е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт) и ал.8 (други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците) от ЗУБ. От бежанската история на молителя не се извежда същият да е бил принуден да напусне родината си И. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, смъртно наказание или екзекуция или други тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, нито е застрашен от такива посегателства при завръщането си в страната по произход. Като съобрази и един от мотивите на жалбоподателя за оставане в Б. – продължаване на кариерата му като спортист, споделен на интервютата, то основателен е изводът на решаващия орган, че тези лични мотиви не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл.9, ал.8 от ЗУБ.

Както вече се посочи не се установява срещу Х. Д. М. да е имало конкретни реални посегателства или да е преживял насилие докато е бил в страната си. Безспорно обстановката в И. продължава да е неспокойна и несигурна и вероятно жалбоподателят има своите лични мотиви, свързани и с желание за реализация в практикувания от него спорт. В случая обаче тези мотиви, и фактите на които се основават, не обосновават търсената закрила на статут на бежанец и хуманитарен статут и законосъобразно председателят на ДАБ е отказал предоставянето им с оспореното решение.

Д. на жалбоподателя за игнориране на факти от бежанската история и така немотивиране на решението е неоснователен. В оспореното решение административният орган е спазил изискването на чл.75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история (и то в детайли) заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. От събраната в производството информация за положението в И., преценена заедно с личното положение на молителя, също може да се направи извод, че то не е такова, че да предполага само по себе си предоставянето на хуманитарен статут като се предполагат за молителя тежки и лични заплахи срещу живота или личността му (счита се за установено наличието на такива): степента на безогледно насилие в И. не достига толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в И., поради самия факт на присъствието си на територията на И. се излага на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи срещу живота или личността му (аргумент от решение от 17 февруари 2009г. на СЕО по дело № С-465/2007г. и анализ на данните от справките за И.). В приложената справка относно състоянието на сигурността в И. (№ 1564/30.03.2011г.) е отчетено нестабилното положение в И., изблици на спорадично насилие в различни форми (самоубийствени атентати, целенасочени убийства на високопоставени служители, отвличания и други), но

същевременно е отчетено и подобряване на положението в тази страна в сравнение с предходни години, както и че иракските сили за сигурност и съдебната система отбелязват напредък, властите желаят да предоставят закрила, макар и в много случаи поради високата степен на масови атаки закрилата от държавата да не е достатъчна. Цитирани са данни за намаляване на инцидентите (сравнение 2007-2008-2009г.) и данни на ВКБООН за завърнали се доброволно в И. 59 510 иракски граждани (за цялата 2010г.), сред които и 8,680 бежанци в европейските държави. Справката, на която се е позовал административният орган е от 30.03.2011г. (л.13) и в нея се изброяват подбрани различни публично достъпни източници на информация, поради което съдът намира справката за сравнително актуална и за обективна. Разгледана в цялост справката за състоянието в И. навежда на извод за тенденция към подобрение (в сравнение с предходен тежък период), макар и все още с характеристики на нестабилност и терористични актове и като цяло само по себе си положението в тази страна не обосновава предоставяне на хуманитарен статут на всяко цивилно лице независимо от личната му история. От събраните данни за положението на И. не може да се направи извод за наличие на въоръжен конфликт, поради което законосъобразен е изводът за неприложимост на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

В горния смисъл е и актуалната практика на ВАС на РБ, Трето отделение, по спорове за предоставяне на бежански и хуманитарен статут на кандидати от И. – решение № 8000 от 05.06.2012г. по адм. дело № 16303/2011 решение № 4766/02.04.2012г. по адм.дело № 12799/2011г., решение № 5877/25.04.2012г. по адм.дело № 13613/2011г., решение № 5418/12.04.2012г. по адм.дело № 14788/2011г.

По изложените съображения настоящият съд намира, че обжалваното решение № 499/13.09.2011г. на Председателя на ДАБ е законосъобразно и жалбата на Х. Д. М. срещу него следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от горното и на основание чл.90 от ЗУБ и чл. 172, ал. 2, предл. посл. от АПК, Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на **Х. Д. М.**, гражданин на И., **срещу решение № УП-499/13.09.2011г.** на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е отказано да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р. Б. в 14 - дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

(Боряна Бороджиева)